

Arrest

nr. 222 487 van 11 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2016 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum kort verblijf. Dit wordt geweigerd.

Op 24 mei 2017 wordt een beslissing tot niet-inoverwegingname (bijlage 19*quinquies*) genomen naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker in functie van zijn zus E. B. A.

Op 7 juni 2017 dient verzoeker opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 28 november 2017 wordt de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 december 2017 dient verzoeker een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in. Op 22 mei 2018 wordt opnieuw een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 juni 2018 dient verzoeker wederom een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in waarna op 19 november 2018 de beslissing wordt genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2018 werd ingediend door:

*Naam: E. B. Voornaam: T. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) 1986
Geboorteplaats: Imzouren Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.06.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn halfzus E. B. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd een deelcertificaat Nederlandse les dd. 15.06.2018 op naam van betrokkene voorgelegd.

Er werden geen overige documenten voorgelegd ter staving van bovenstaande voorwaarden voorgelegd.

In het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 07.06.2017 en 07.12.2017 werd in de bijlagen 20 dd. 28.11.2017 en 22.05.2018 reeds geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Het in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

*Het gegeven dat betrokkene sedert 07.06.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze situatie heeft betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.
De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”*

Op 20 november 2018 wordt ten aanzien van verzoeker de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen, samen met een inreisverbod voor een termijn van drie jaar (bijlage 13sexies). Op 27 november 2018 wordt bij arrest met nummer 213 076 het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormeld bevel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen. Het beroep tot nietigverklaring evenals het beroep tot nietigverklaring ingediend ten aanzien van het inreisverbod is nog hangende.

Op 20 december 2018 dient verzoeker opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in met voormelde halfzus waarna op 22 januari 2019 een beslissing tot niet-inoverwegingname wordt genomen. Op 12 februari 2019 wordt nog een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met voormelde dame en op 14 februari 2019 wordt wederom een beslissing genomen tot niet-inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging.

Op 15 februari 2019 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook de Raad – op 28 maart 2019 bij arrest met nummer 219 118 – weigeren de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert hij de schending aan van een aantal rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en opnieuw van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoekende partij meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en Schending van de artikelen 47/1 en 47/3, 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1.- De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.- Verzoekende partij heeft bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 20 juni 2018 in functie van haar half zus verschillende bijkomende stukken opnieuw neergelegd ter beoordeling ervan.

De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze bijkomende stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“In het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 24.05.2017 en 24.11.2017 werd in de bijlagen 20 dd. 21.11.2017 en 22.05.2018 reeds geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verder motiveert de verwerende partij op geen enkele manier waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 21.11.2017 en 22.05.2018. Een loutere verwijzing naar de desbetreffende bijlagen 20 is op zich onvoldoende om vast te stellen waarom verwerende partij geen rekening kan houden met deze stukken.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

“Het gegeven dat betrokkene sedert 24.05.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze situatie heeft betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. ...”

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om, enerzijds voor te houden dat niet afdoende blijft dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar zus, en anderzijds te stellen dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° Vw.

Verzoekende partij heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in haar situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoekende partij niet afdoende zou hebben aangetoond voldaan te hebben aan de voorwaarden, heeft hij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoekende partij absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon storting verricht om in haar basisbehoefte te voorzien.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij sedert verschillende jaren al in rijk en vervolgens deel uitmaakt van het gezin. Samen met haar broer T. waren zij de enige die nog in het land van herkomst verbleven, terwijl alle familieleden in het rijk en /of in Nederland wonen. Zij werden onderhouden door hun familieleden in Europa.

Dat verzoekende partij uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom de bij gebrachte stukken niet afdoende aantonen dat de "ten laste zijn" reeds bestond in het land van herkomst.

Bovendien stelt verzoekende partij vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van alle bijgebrachte documenten en gegevens, waaruit blijkt dat alle familieleden, waaronder de ouders en alle broers en zussen in het Europese Rijk verblijven.

Verzoekende partij heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, haar aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken en zich er van af te hebben gemaakt door uitsluitend te verwijzen naar de eerder uitgevaardigde bijlage 20.

Evenmin motiveert verwerende partij waarom de door verzoekende partij bijgebrachte stukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs van ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin, dewelke bewezen wordt met elk passen middel.

Bovendien blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat verwerende partij alle door verzoekende partij bijgebrachte stukken in overweging heeft genomen om te besluiten dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie.

Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op alle in het dossier aanwezige dienstige stukken.

Meer nog, zelfs indien zou moeten worden geoordeeld dat verwerende partij wel degelijk alle bijgebrachte stukken in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 21.11.2017 en 22.05.2018, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt waarom deze bijkomende documenten geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen over het niet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon!

Dat een dergelijke beslissing van verwerende partij reeds in het verleden heeft geleid tot de nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien hierdoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden!

3.- Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. Dat verzoekende partij aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoekende partij bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW.

Uit de overgemaakte stukken blijkt dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoekende partij ten laste te nemen, teneinde niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon nog steeds bestaat.

Het Hof heeft geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is het niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in haar onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen.

4.- In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. Door te stellen dat verzoekende partij tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk doet aan de vaststelling (?), betekent geenszins dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Dergelijke algemene en standaard motivering ontslaat de verwerende partij niet van haar verplichtingen.

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins- en familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat hij verschillende jaren en onafgebroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

5.- Bijgevolg heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Dat dit middel dan ook ernstig is.”

3.2 Waar verzoeker verwijst naar de schending van een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de schending van concrete beginselen worden aangevoerd. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘*afdoende*’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk het determinerende motief aan met toepassing waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40*bis*, 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het vreemdelingenbesluit). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name om welke redenen verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Voormelde schendingen worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...).”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...).”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger*

van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie").

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

"De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987).

"(...) onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld." (Arrest "Jia" van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie" in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin" vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht

in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; zie ook: HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2., eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "*fait accompli*"-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval "*het land van herkomst*" zou dienen gelijk te stellen met "*het gastland*".

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame

familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie" aan te tonen en dit omwille van "bijzondere feitelijke omstandigheden", zoals onder meer "financiële afhankelijkheid" en "het behoren tot het huishouden".

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanvraag van 20 juni 2018 verschillende bijkomende stukken opnieuw heeft neergelegd ter beoordeling ervan en dat de motivering met betrekking tot deze bijkomende stukken in de bestreden beslissing niet afdoende is. Hij meent dat op geen enkele manier wordt gemotiveerd waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de 'bijlagen 20' van 21 november 2017 en 22 mei 2018.

In de bestreden beslissing staat inderdaad een verwijzing naar de voorgaande aanvragen en beslissingen te lezen. Verzoeker geeft echter een beperkte voorstelling van zaken. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld:

“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werd een deelcertificaat Nederlandse les dd. 15.06.2018 op naam van betrokkene voorgelegd.

Er werden geen overige documenten voorgelegd ter staving van bovenstaande voorwaarden voorgelegd.

In het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 07.06.2017 en 07.12.2017 werd in de bijlagen 20 dd. 28.11.2017 en 22.05.2018 reeds geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Het in het kader van de huidige aanvraag voorgelegde attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.06.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze situatie heeft betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

Verzoeker ontkent vooreerst niet dat dezelfde documenten werden voorgelegd als bij de vorige aanvragen en dat enkel het vermelde deelcertificaat Nederlandse les bijkomend werd toegevoegd. Minstens zet verzoeker niet uiteen welke overige documenten zouden zijn neergelegd waaromtrent niet zou zijn gemotiveerd in de bestreden beslissing. Daarnaast toont verzoeker niet aan geen kennis te hebben kunnen nemen van de vermelde beslissingen van 28 november 2017 en 22 mei 2018 zodat de motieven ervan hem bekend zijn.

Omtrent het bijkomend document wordt, zoals verzoeker aangeeft, eveneens gemotiveerd. Meer bepaald wordt na de verwijzing naar de vorige weigeringsbeslissingen, waarin werd geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, gesteld dat het voorgelegde attest geen afbreuk doet aan deze vaststellingen. Verzoeker uit zijn ongenoegen omdat niet zou blijken waarom dat “*deze bijkomende documenten*” geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen. De Raad benadrukt dat de motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Bovendien zet verzoeker niet *in concreto* uiteen op welke manier een deelcertificaat Nederlandse les van 15 juni 2018 op naam van verzoeker zou aantonen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. De Raad ziet ook niet in op welke manier dit het geval zou zijn zodat het motief van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk wordt geacht. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, concretiseert verzoeker niet op welke arresten hij doelt, toont hij bijgevolg ook niet aan zich in dezelfde concrete omstandigheden te bevinden en tot slot wijst de Raad er nog op dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet afdoende blijkt om welke reden de documenten niet werden aanvaard, noch waar hij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met het geheel van de bijgebrachte documenten en gegevens of geen onderzoek zou zijn gevoerd.

Verzoeker betoogt verder dat hij aan alle vereisten voldoet van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, de bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereisten van artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en hieruit blijkt dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen teneinde niet ten laste te vallen van de Belgische staat. Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon nog steeds bestaat, aldus verzoeker. Verzoeker besluit op dit punt met een verwijzing naar het arrest Lebon. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts een algemeen betoog voert. Hij toont niet op concrete wijze aan op welke motieven hij doelt en evenmin duidt hij aan uit welke documenten de door hem geponeerde bevindingen zouden blijken. Het komt niet de Raad toe de argumenten van verzoeker te destilleren. Door middel van zijn betoog geeft verzoeker slechts aan het niet eens te zijn, zonder de motieven evenwel op concrete wijze aan te duiden, bijgevolg laat staan te ontkrachten, te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De Raad besluit dat door louter aan te geven het niet eens te zijn met de bestreden weigeringsbeslissing, verzoeker geenszins de concrete motivering van de gemachtigde in de bestreden beslissing weerlegt. In zoverre verzoeker van de Raad een herbeoordeling van zijn dossier beoogt, kan worden verwezen naar de annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken kon de gemachtigde van de staatssecretaris terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. De gemachtigde heeft hierbij enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Uit het voorgaande blijkt evenmin dat verzoeker aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

In een laatste onderdeel verwijst verzoeker naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG respectievelijk artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG en voert hij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij hekelt dat geen rekening werd gehouden met allerlei elementen waaronder zijn gezins- en familielevens. Nog daargelaten de vaststellingen dat verzoeker zijn betoog niet staaft, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied bevat zodat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt en er geen sprake is van verwijdering dan wel een scheiding van het gezin of de familie. Het betoog van verzoeker gaat nochtans uit van deze veronderstellingen zodat het grondslag mist. Een schending van artikel 74/13 wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN